

PĂCATUL MÂNDRIEI ȘI VIRTUTEA SMERENIEI

† Duminica Vameșului și a Fariseului, începutul Triodului

Sunt unii bolnavi care merg să se trateze la stațiuni și încep ei din vreme a cugeta la călătoria ce îi așteaptă și cu multă grijă pregătesc tot ce este de trebuință ca să ajungă repede și ușor la apele vindecătoare și să se folosească în chip cât mai roditor de răstimpul hotărât pentru tratament. Și la noi s-a apropiat ședința de tratament a sufletelor noastre: Postul Mare. Aici și noi ne vom scărda în apele de lacrimi ale pocăinței și vom lua în lăuntru nostru doctoria cea multvindecătoare, Trupul și Sângele Domnului nostru. Este nevoie să ne pregătim și noi pentru acest tratament. Pe cât este sufletul mai presus de trup, pe atâta și grija noastră pentru tratamentul lui trebuie să fie mai puternică și mai lucrătoare. Cu ajutorul Domnului, suntem pe prima treaptă a scării Triodului, în duminica cunoscută îndeobște sub numele de a Vameșului și Fariseului. Știm cu toții modul în care s-au rugat cei

doi: fariseul cu mândrie și cu aroganță, de fapt laudându-se, nu rugându-se, iar vameșul cu discreție și smerenie. Virtutea cardinală a smereniei deseori este confundată cu umilința. Smerenia este virtutea creștină prin excelență prin care un creștin își dă seama că nu este îndeajuns de vrednic de prețuirea lui Dumnezeu. Umilința este altceva, este starea de înjosire. De obicei nu un altul te smerește, un altul te umilește. Smerenia îți aparține ție ca act voluntar, tu ești cel care te smerești, te faci mai mic decât ești în realitate, pe câtă vreme cel care te smerește este un altul care te umilește, te jighește, te înjosește. Dacă recapitulăm felul rugăciunilor celor doi din parabolă, vedem că fariseul venise în fața lui Dumnezeu să se laude: „Doamne, mulțumescu-Ți că nu sunt ca ceilalți..., nu sunt ca vameșul acesta”. Se laudă că toate le face după cum scrie Legea. Se prezintă în fața lui Dumnezeu cu mândrie. Cumva și-L obliga pe Dumnezeu, de la care nu mai avea nimic de cerut. Greșeala cea dintâi a fariseului a fost aceea că se compara cu ceilalți. „Nu sunt ca ceilalți oameni; nu sunt ca vameșul acesta”. În loc să se ocupe de el însuși, de problemele sufletului lui, el se compara chiar în fața lui Dumnezeu cu ceilalți și se socotea pe el deasupra. Nu venea cu inima smerită. Comparându-se, mai făcea încă o greșeală: îi judeca pe ceilalți, începând chiar cu cel care se ruga în același timp cu dânsul, pe vameș. Apreciindu-se pe sine și făcându-se judecătorul celorlalți, pe care îi disprețuia, se lua pe el drept unitate de măsură, ca și cum el ar fi fost judecătorul, știind să aprecieze ce e bine și ce e rău în viața celorlalți oameni. Dar, noi știm că aceasta o poate face numai Dumnezeu care le știe și pe cele nevăzute, care cunoaște și intențiile și circumstanțele faptelor omenești. Mândria nu-i place lui Dumnezeu. Dimpotrivă, îi place smerenia, chiar dacă vine din partea unui păcătos care se pocăiește. → → →

Un păcătos care se pocăiește este mai sus în ochii lui Dumnezeu decât un drept care se mândrește. Căci fariseul era cu adevărat drept, iar vameșul era cu adevărat păcătos! Ca să ne tâlcuim bine parabola, nu trebuie să uităm nici o clipă acest lucru. Aceasta este concluzia pe care trebuie să o tragem. În fața lui Dumnezeu nu trebuie să ne prezentăm numai cu faptele noastre, se înțelege că și cu faptele noastre bune, mai ales, dar trebuie să ne prezentăm îndeosebi cu roadele pe care le lasă în sufletul nostru faptele noastre bune. Dacă fapta noastră bună ne strică sufletul, degeaba e bună. Și dacă ne mândrim cu ea și atunci degeaba e bună. Căci trebuie să știm că Dumnezeu nu are nevoie de fapta noastră bună, de fapte în sine. Importantă e inima cu care facem faptele. De fapte bune avem nevoie noi și aproapele nostru. Important e cum se reflectă faptele bune în relațiile noastre cu aproapele. Căci pe Dumnezeu nu-L interesează să respectăm preceptele de dragul preceptelor. Dumnezeu vrea să-L respectăm pentru ca să creze relații bune între noi, oamenii de pe pământ. În lumina acestor învățături vom înțelege și acele cuvinte al Mântuitorului care zice: „Cel ce se va înălța pe sine, acela se va smeri, iar cel ce se va smeri pe sine, acela se va înălța.” (Matei 23, 12).

Sfântul Haralambie, ocrotitorul săracilor și al bolnavilor

– Al doilea hram al parohiei –

În data de 10 februarie săvârșim pomenirea Sfântului Sfințit Mucenic Haralambie, episcopul Magneziei din Asia Mică. A trăit în secolul al II-lea și este cel mai bătrân mucenic dintre cei cunoscuți de Biserică. Prin fapta și cuvântul său a adus mulți păgâni la creștinism, și-a atras mânia prigonitorilor. Datorită chinurilor cumplite pe care le-a îndurat de la prigonitori, Sfântul Haralambie a fost și este cinstit de creștinii ortodocși ca un mare mărturisitor și ocrotitor al celor aflați în suferințe și necazuri. Pentru credința sa neclintită și pentru răbdarea de care a dat dovadă în fața chinurilor, creștinii l-au luat ca ajutor atunci când și ei erau în suferințe, boli sau necazuri ale vieții. Astfel, evlavia credincioșilor ortodocși l-a considerat pe Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie, ocrotitor de boli, de moarte năprasnică, iar pentru că sfântul fusese păstor înainte de a fi hirotonit, țărani îi cereau să le apere animalele domestice și să-i ajute să aibă roadă bogată. Cu siguranță, Sfântul i-a ajutat pe foarte mulți în rugăciunile lor, pentru că altfel nu s-ar putea înțelege mulțimea de tradiții populare, legate de cinstirea lui, dar și numărul mare de biserici și mănăstiri care i-au fost închinat. Românii l-au cinstit pe Sfântul Haralambie, cerându-i să-i apere de boli, de moarte năprasnică și să le ocrotească animalele. Sensibili la sfinții care au fost păstori, românii, cu un bogat trecut pastoral, s-au simțit atașați foarte mult de acest sfânt, construind sfinte locașuri în cinstea lui și păstrându-i sfintele moaște ca daruri neprețuite și făcătoare de minuni. Astfel, aproape în toate regiunile din România există cel puțin o biserică închinată Sfântului Haralambie. Dacă Maica Domnului este izvorul tămăduirilor, atunci Sfântul Haralambie este ocrotitorul săracilor și al bolnavilor. Nici nu se putea o asociere mai potrivită de hramuri pentru o biserică sau parohie, cum este a noastră. Serbând în această zi pe Sfântul sfințit mucenic Haralambie, al doilea hram al parohiei, Biserica noastră îmbină dimensiunea liturgică cu cea social-filantropică.

Sfinte Haralambie, apără-ne de necazuri și vindecă-ne bolile!

PASTORAȚIA PĂRINȚILOR ȘI COPIILOR

- Anul omagial 2020 -

Educarea copiilor începe din clipa zămisirii lor. Embrionul aude și simte în pântecul mamei sale. Aude și vede cu ochii mamei. Îi percepe mișcările și sentimentele, chiar dacă mintea nu-i este dezvoltată. Se mâhnește mama, se mâhnește și el. Se înfurie mama, se înfurie și el. Toate simțămintele mamei (de tristețe, durere, frică, stres) sunt și simțămintele lui. Dacă mama respinge embrionul, dacă nu-l iubește, el simte și în sufletul lui apar răni, care-l vor însoți pe toată durata vieții. La fel se întâmplă și cu simțămintele sfinte ale mamei. Sentimentele de bucurie, pace și dragoste față de embrion îi sunt transmise acestuia într-un chip tainic, așa cum se întâmplă cu copiii după nașterea lor. Părinții trebuie să știe că, nu vorbele sunt grăitoare și eficiente în educație, ci efortul constant pe care îl fac adulții de a se nevoi pentru Dumnezeu, de a dobândi virtuțile. Acest efort trebuie întreținut continuu și în relația cu fiii sau fiicele noastre - mama și tata trebuie să se arate iubitori, blânzi și răbdători. Părinții trebuie să se dăruiască iubirii de Dumnezeu. În preajma copiilor trebuie să devină sfinți prin blândețea, răbdarea și iubirea lor. În fiecare zi trebuie să o ia de la început, să dea dovadă de o altă stare de spirit, de entuziasm și de dragoste față de copii. Și bucuria de care se vor împărtăși, sfințenia care îi va cerceta, vor face ca asupra copiilor să se reverse harul. Adulții uită adesea că dragostea nu este un simplu sentiment care se ivește și dispăre în launtrul sufletului, ci este o trăire care se manifestă în exterior. Arătăm că iubim o ființă atunci când o mângâiem, când îi acordăm atenție, când îi oferim daruri sau când îi facem anumite servicii, când îi adresăm cuvinte frumoase sau o încurajăm. De obicei, pentru comportamentul urât al copiilor vinovați sunt părinții. Nu-i ajută nici sfaturile, nici disciplina, nici asprimea. Dacă părinții nu caută sfințenia, nu luptă pentru asta, ajung să facă greșeli de neîndreptat și să transmită răul dinăuntrul lor. Dacă părinții nu duc o viață sfântă, dacă nu vorbesc cu iubire, diavolul îi va chinui prin purtarea potrivnică a copiilor. Iubirea, faptul de a gândi la fel și buna înțelegere dintre părinți sunt tot ce le trebuie copiilor. Siguranță și ocrotire. O altă eroare pe care o comit adesea părinții, este limitarea la câteva aspecte ale vieții religioase. Ei uită că a fi creștin înseamnă și a adopta o anumită atitudine față de oameni, dar și de întâmplările stresante ale vieții. Certurile și neînțelegerile dintre părinți îi pot traumatiza pe copii. Din cauza părinților, sufletul copiilor e afectat de o anumită stare care persistă toată viața. Mai târziu, comportamentul lor în viață, relația cu ceilalți se află în strânsă legătură cu trăirile din perioada copilăriei. Adeseori părinții - mai ales mamele - îl ceartă, rănindu-l pe copil pentru obrăznicia făcută, îl ceartă fără măsură. Atunci el se simte rănit. Chiar și când nu-l certă pe față, ci îl certă în sinea ta, și lași loc supărării sau te uiți urât la el, copilul își dă seama imediat. Crede că mama nu-l iubește. O întreabă: „Mamă, mă iubești?”. „Da, copilul meu!”. Dar răspunsul nu-l poate convinge. Se simte rănit. Cu toată iubirea mamei, când ea vrea să-l mângâie pe cap, el se dă - înapoi. Îi respinge mângâierea, o socotește un act de ipocrizie fiindcă ea este cea care l-a rănit. Este nevoie de mai multă rugăciune. nu de cicăleli și insistențe și va fi numai armonie.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 10 februarie	07:00- 11:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Sfințirea mică a apei - Agheasma
Miercuri 12 februarie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 14 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 15 februarie	07:00 17:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 16 februarie	07:00 11:00 17:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Calea virtuților

Un tânăr student a ieșit la plimbare cu profesorul său. În timp ce se plimbau, pe cealaltă parte a drumului, studentul a văzut o pereche veche de pantofi, care pesemne că aparțineau țăranului sărac care lucra în câmp în apropiere și deja își termina lucrul. Studentul îi spuse profesorului: „Haideți să glumim pe seama acestui țăran. Să-i ascundem încălțăminte și să-l urmărim, în ascuns, să vedem ce va face”. Atunci profesorul îi răspunse: „Tinere, niciodată să nu glumești pe seama scârbei și durerii altuia. Dar de vreme ce ești bogat, poți să te bucuri de următorul fapt. Pune câte o monedă de aur în fiecare pantof apoi ne vom ascunde în tufiș și vom privi reacția lui”. Studentul așa a și făcut și ei s-au ascuns în tufișul cel mai apropiat. Țăranul, în curând și-a terminat lucrul și a venit la locul unde și-a lăsat pantofii și paltonul. În timp ce se încălța, a simțit ceva în pantoful său. La început a crezut că e o piatră, dar în curând și-a dat seama că e o monedă de aur. El a rămas uimit văzând moneda de aur, a privit gânditor în jur, un oarecare timp, dar nu văzu pe nimeni. A pus moneda în buzunar și a început să încalțe al doilea pantof, dar spre uimirea lui, a găsit și acolo o monedă de aur. Deodată, fiind profund uimit, a căzut în genunchi, și-a îndreptat fața spre cer și a început să se roage și să mulțumească. În rugăciunea sa el a pomenit-o pe soția sa grav bolnavă, pe copiii săi care nu au ce mânca, și acum, datorită unei mâini invizibile, care i-a dăruit monedele, ei în sfârșit vor fi salvați. Studentul sta și privea, șocat, cu ochii plini de lacrimi. Profesorul îl întrebă: „Dacă ai fi glumit în modul în care ai dorit la început, ai fi fost mai fericit decât te simți acum?”. Tânărul a răspuns: „Domnule profesor, mi-ai dat o lecție pe care nu o voi uita niciodată! Acuma am înțeles cuvintele pe care nu le înțelegeam mai înainte: cel ce dăruiește este mai fericit decât cel ce primește!”. Prin urmare, dacă vrei să faci un bine, grăbește-te că nu vei regreta. Urmează-ți glasul conștiinței și nu te abate din calea virtuților.

Credinciosul și bârfitorul

Odată, un om plin de cuviință și de credință, se plimba printr-o prea frumoasă grădină cu un cunoscut al său, care avea păcatul bârfirii. Punându-și în gând să-l vindece de acest păcat, credinciosul începu să spună: „Frumoasă ar fi grădina aceasta, dar, iată colo niște pietre urâte îi strică toată frumusețea...”. Bârfitorul, nebănuind capcana ce i se întinse, răspunse: „Ce are a face... Și cu acele pietre, grădina tot frumoasă rămâne...”. Credinciosul, în loc de a-i da ascultare, zise mai departe: „Iată, dincolo sunt câteva flori veștejite... Ce păcat!... Toată frumusețea grădinii e stricată...”. Bârfitorul se împotrivi din nou, dar credinciosul se prefăcu a nu-l auzi și bârfește mai departe despre grădină, la care, bârfitorul zise: „Dar ce au a face toate acestea pe lângă marea frumusețe a grădinii?”. Atunci, credinciosul se opri, îl privi cu ochi de dojană pe bârfitor și-i zise: „De ce te miri? Așa faci și tu toată vremea. Vezi la oameni numai pietrele, numai florile veștejite și alte mici greșeli și dai deoparte toată cealaltă parte frumoasă. Când firesc ar fi să prețuiești cele frumoase și să uiți pe cele greșite, pe care le are orice om...”. La acestea bârfitorul tăcu și căpătă bună învățătură în duhul său și nu a mai judecat.

